

הוא להעמיד אחרת תחתיה חשיבא כנסיו, ושוב צריך השומר להשבע שבועה כדין השומר נכסי הדיוט.

והוא הדין הכא גבי שקלים, אף ששייכים הם להקדש, מכיון שאם אבדו צריכין בני העיר לשקול שקלים אחרים תחתיהם, חשיבי השקלים כנסיהם, ושפיר נשבעין השלוחין לבני העיר.⁽³²⁾

אמר רבי יוחנן: הא דקתני שנשבעין השלוחין לבני העיר — **דברי הכל היא**, ולא רק אליבא דרבי שמעון דוקא קתני לה.

ואף על גב שמן התורה אין נשבעין על ההקדשות, הכא נשבעין **משום שבועת תקנה**. שתיקנו רבנן שבועה זו שלא יבוא השומרין לזלזל במעות הקדש.

ומקשינן על רבי אלעזר האומר דמשנתינו אתיא כרבי שמעון.

על דעתיה [לדעתו] **דרבי יוחנן**, הסובר דשבועה זו מדרבנן היא מפני התקנה **ניחא** מה דקתני במתניתין שאם נתרמה תרומת הלשכה **נשבעים לגזבריהם**. **ואם לאו נשבעין לבני העיר, ובני העיר שוקלים שקלים אחרים תחתיהן**, כיון ששבועה זו היא **משום שבועת תקנה**, שפיר נשבעין לגזברין היכא שנתרמה הלשכה, ונשבעין לבני העיר היכא דעדיין לא נתרמה הלשכה.

אלא לרבי לעזר, הסובר ששבועת משנתינו מן התורה היא, ואליבא דרבי שמעון הסובר שחיוב אחריות בקדשים מחייבו בשבועה.

בשלמא הא **דנשבעים לבני העיר** ניחא, שהדא היא **דרבי שמעון** [שהיא משום סברת רבי שמעון], כיון שבני העיר חייבין באחריות השקלים נשבעין לרבי שמעון.

אלא הא דתנן שאם נתרמה התרומה **נשבעין השלוחין לגזברין** — **גזברין מאי עבדיתיהו!**? והרי מאחר שנתרמה התרומה שוב השקלים ברשות הגזברין הן, ואין הגזברין חייבין באחריותן. וכיון שכן, אף לרבי שמעון אין נשבעין, כדין הקדשות שאין חייב באחריותן.

אלא בהכרח, שבועת משנתינו אינה אמורה לענין השקלים האבודים לפטור את השלוחים מתשלומין על איבוד השקלים, שעל זה אין להצריכם שבועה, שהרי אין נשבעין על ההקדשות.

אלא, מיירי בשלוחין שומרי שכר [ונגנבו או אבדו דקתני במתניתין היינו באונס. דאם לא כן חייבין הם על גניבה ואבידה, וכדלעיל].

ונידון משנתינו הוא על שכר השלוחין, שבאין ליטול שכרן מבני העיר, וצריכין הם לישבע שאין המעות ברשותם אלא נגנבו או אבדו באונס, ואז נוטלים הם שכרם. ובזה הוא דחילקה המשנה בין היכא שנתרמה התרומה להיכא שלא נתרמה.

דהיכא שנתרמה כבר התרומה ואין בני העיר חייבין באחריות השקלים — נשבעין לגזברין, והיינו שנשבעין לבני העיר כדי ליטול שכרן **במעמד הגזבריהם**, כי היכי דלא לחשדינהו

ממון שאינו שלו, ולחייבו לשלם לו אם יאבד הממון ההוא. כי אם ניתן להעמיד שומר על

32. מכאן הוכיח החזון איש במסכת בבא מציעא דף נח, שאי אפשר לו לאדם להעמיד שומר על